

Att gråta med ett leende

En tunn vit dimma svävade lätt över den leriga marken. För varje steg Julia tog sjönk hennes fot en bit och leran slöt sig om den. Ett sugande ljud hördes när hon slet fötterna loss för att hålla samma takt som de andra. Omkring 30 soldater inklusive henne själv hade fått i uppgift att bevaka uppdraget medan det utfördes. Med sig hade de tio läkare som skulle välja ut lik som var lämpliga att föras till Abiogenesis för forskning. De ville se om folk utanför bar på några sjukdomar. Om så var fallet skulle viruset eller bakterierna analyseras. Detta i syfte att kunna framställa vaccin och mediciner för framtiden. En framtid där människorna inte längre endast skulle leva inom stadens murar. Läkarna var rädda att livet i staden var för sanitärt, så att invånarnas immunförsvar i framtiden skulle vara sårbart för världen utanför. Efter att ha landat med svävaren där området av sönderskjutna människor började, kom läkarna kvickt underfund med att mer välbevarade kroppar måste sökas längre bort. Så Julia och 19 andra soldater började metodiskt röra sig bort från svävaren i en rak linje, samtidigt som de försökte hitta ett lik i ett stycke.

Julia tänkte tillbaka på den senaste månaden. Under hennes första uppdrag hade hon och de andra soldaterna mejat ner ungefär 1000 människor. Julia hade utmärkt sig själv med att vara den soldat som snabbast laddat om och varit mest träffsäker. Hon hade känt en omåttlig stolthet och istället för att ha fjärilar i magen hade hon känt sig lätt som en. Under veckan som följde fick de veta av befälen att en ännu större folkmassa observerats. Deras antal var minst tio gånger större än den förra. Befälen sa att alla soldater skulle behövas på muren. Inget maskingevär fick förbli obemannat. De gjorde det klart att det kommande uppdraget skulle bli det största provet på deras kompetens och förmåga att upprätthålla disciplin. Fjärilarna återvände till Julias mage och få ord yttrades mellan soldaterna under dagarna de väntade. Två veckor gick. När folk till slut syntes i horisonten var de mer än redo. Julias ögon hade vidgats när hon insåg hur många de egentligen var. Mängder av människor började springa mot muren trots att de måste ha sett de ruttna liken som redan låg på marken. Inte ett skott avfyrades förrän befälen gav order. När de slutligen gavs började alla maskingevären smattra på samma gång. Julia mindes det öronbedövande ljudet. Hur hon laddat bälte efter

bälte. Mindes lådorna med ny ammunition som regelbundet förts upp med hissarna. När människorna utanför till slut började fly och springa bort från muren, böt Julia till ett nytt gevär. Ett med grövre kaliber och en längre räckvidd. Inte förrän personerna knappt syntes i siktet längre slutade hon skjuta.

När Julia nu befann sig utanför muren, kunde hon knappt tro att den förödelse som fanns framför hennes ögon var verklig. Visst kunde resultatet av den konstanta maskingevärselden i någon mån uppfattas uppe från muren, men allt såg annorlunda ut när det hela kom nära inpå. Här gick det inte att gå utan att stiga i eller på något som tillhört en människa. Det fanns inte en enda vattenpöl som inte färgats röd av blod. Vita benbitar reflekterade det knappa ljuset som letade sig genom molntäcket ovanför. Köttslamsor och sönderslitna organ låg utspridda överallt och stank. De första hundra metrarna var armar och ben de enda kroppsdelar som var någorlunda hela.

Julia och de andra rörde sig allt längre bort från svävaren, ett plötsligt ljud fick henne att vända snabbt på huvudet. Det var nära, hon höjde sitt gevär och kikade genom siktet, lät blicken svepa fram och tillbaka över området tio meter framför sig. Hon hörde ljudet igen, det lät som en liten flämtning. Hon svängde blicken åt vänster och fick syn på en kvinnokropp som låg med ansiktet nedåt. Julia kunde se att kvinnan blivit träffad av två skott i ryggen. Ett mellan skulderbladen och ett till nere vid höger njure. Julia hörde ljudet en tredje gång. Hon började gå sakta mot kroppen, kvinnan var definitivt död, ljudet kom från människan som låg under henne. När Julia kom fram kunde hon se att det var en flicka som låg på rygg delvis täckt av sin mamma. Julia antog att det var hennes mamma, eftersom kvinnans vänstra hand vilade på flickans huvud som om hon velat stryka hennes hår. Julia hängde sitt gevär över axeln och flyttade undan kvinnan från barnet. Hon kunde nu se att flickan var träffad i ena axeln och högt uppe på låret. Hennes mamma måste ha burit på henne, samma skott som träffat henne hade åkt rakt igenom och träffat dottern. Flickan låg nu och kippade efter andan. Hon var alldeles vit i ansiktet av blodförlust. Hon kommer dö när som helst tänkte Julia. Hon ställde sig bredvid flickan och kunde inte låta bli att iakttä hennes ansikte. Julia gissade att flickan var något år yngre än hon själv varit året hon kom till Barntädgården. Flickan verkade stirra ut i fjärran men när hon märkte att Julia tittade försökte hon fixera blicken på henne. Julia visste inte om flickan kunde se hennes ögon genom skyddsmaskens glas. Hon mötte flickans ögon och det kändes som om de såg varandra. Flickan drog efter andan och började ge ifrån sig små kvidande ljud, tårar bröt fram

i hennes ögonvrår och började rinna ner längs tinningarna. Julia blev tom inombords, hon kunde inte tänka, med ens välde en panik upp i hennes bröst och händerna knöts krampaktigt. Hon kunde inte röra sig. Sluta se på mig tänkte Julia, men själv kunde hon inte sluta att titta ner i flickans ögon. Ett plötsligt skratt fick henne till slut att slita blicken från flickan och vända sig om. Femton meter bakom henne stod en av pojk soldaterna och tryckte ner en mans ansikte i en vattenpöl med foten. På ytan spräcktes bubblor med ett poppande ljud. Soldaten lättade på fotens tryck och mannen kunde lyfta ansiktet upp över ytan, så att han kunde andas. Han sög desperat efter luft medan det leriga vattnet rann från ögonen och droppade av näsan. Soldaten tryckte ner hans huvud i vattnet på nytt och nya bubblor steg upp till ytan. Små ryckningar kunde ses i mannens armar och fötter. Soldaten gav på nytt ifrån sig ett skratt som lät onaturligt inifrån skyddsmasken. Till slut låg mannen stilla. Julia tyckte inte om skrattet, det ekade i hennes huvud och spädde på hennes illamående. Hon vände åter blicken mot flickan. Hon var död.

Någon ropade Julias namn. Hon dröjde kvar med blicken vid flickans ansikte, sedan tittade hon snabbt upp. En annan soldat behövde hjälp med att bära ett lik till läkarna vid svävaren. Tyst gick Julia för att hjälpa till.

När svävaren landade i Abiogenesis skulle alla ombord gå igenom en maskin som desinficerande deras skyddsdräkter. Efteråt gick alla soldaterna till kasernens gemensamma duschrum. Det var enormt viktigt att de inte tog någon sorts virus eller annan sjukdom med sig in i staden. Därför innehöll även duschvattnet förebyggande kemikalier, om något mot förmodan skulle ha letat sig genom skyddsdräkten. De tio lik som utvalts för forskning hade fraktats i var sin speciella liksäck inuti en låda.

Julia stod i badrummet och betraktade stilla sitt ansikte i spegeln. Hon hade utfört uppdraget väl. Hon hade försvarat staden och förhoppningsvis hjälpt läkarna med att förebygga sjukdomsutbrott i framtiden. Hon borde känna sig glad. Det var ju det här hon levde för. När hon försvarade staden försvarade hon livet självt, det var hon till fullo övertygad om. Trots det kände hon varken glädje eller stolthet. Blicken Julia mötte i spegeln såg lugn och samlad ut, men inombords hade paniken hon känt ute i leran och blodet förvandlats till en knut i magen. Den vägrade ge med sig. Hon svalde långsamt och försökte le mot sig själv. Det brukade hon göra när känslan av nedstämdhet ibland infann sig. Den här gången lyckades

hon däremot inte forma ett leende utan att allt förvandlades till en grimas istället. Julia suckade djupt och begav sig av till matsalen. Den kvällen visade det sig att hon inte klarade av att äta någonting heller. När dagen till sist tog slut och det var dags för alla soldater att bege sig till sina sovkapslar var Julia oerhört tacksam. Sovkapslarna garanterade en lång och djup sömn.

De 30 soldater som deltagit i uppdraget utanför, fick ledigt från tjänstgöringen på muren en hel vecka. Inte för att det skulle varit nödvändigt med några soldater på muren ändå. Den stora flyktingströmmen hade massakrerats så fullständigt, att det var tveksamt att det någonsin skulle komma några fler människor på besök. De få som överlevde skulle med all sannolikhet sprida ryktet om vad som hade hänt. Hädanefter skulle ingen längre vara tillräckligt desperata att söka räddning vid Abiogenesis.

Julia tillbringade ironiskt nog sin lediga tid på muren. Hon fann att det tomma grå leriga landskapet matchade den känsla som fanns inom henne. Ibland så blåste en svag vind in mot staden. Med slutna ögonen och vinden svepande över ansiktet, fördes hon tillbaka till Barntädgårdens tak. Där hade hon stått lutad ut över takets kant och låtit vinden bära henne. Julia hade valt att leva den dagen som kändes för en evighet sedan. Hon hade hållit fast vid lyckan hon känt första dagen med de andra barnen i salen. Den hade lärt henne att le när hon grät. Nu var lyckan borta, den gick inte att hitta. Idag när hon satt på murens krön och blickade inåt i sig själv var det bara knuten i magen hon kände. Det enda Julia såg med slutna ögon från Barntädgårdens tak, var en flicka som låg död i blodig lera. Så nu satt Julia på murens krön och grät medan hon försökte le. Men leendet förvandlades i hennes huvud till soldatens skratt och hon hörde bubblor som sprack. Första uppdraget på muren hade fyllt hennes liv med mening. Nu kände Julia bara saknad och förlust. Som soldater hade de hela tiden fått veta att staden skulle skyddas till varje pris. Alla vildarna utanför var ett hot. Människlighetens överlevnad var beroende av Abiogenesis fortlevnad. Julia hade sett på vildarna som desperata människor fulla av avund. Hon hade trott att de på grund av sitt eget elände inte kunde tåla att Abiogenesis välstånd nekades dem. Hon hade tyckt att de var själviska varelser som gott kunde offra sig för resten av världen. Ända tills hon mött flickans blick hade den övertygelsen funnits hos henne. I flickans sista kamp mot döden hade Julia insett sanningen. Det enda som människorna utanför önskade, var att leva. Denna insikt hade krossat henne. Julia hade förebrått sina föräldrar för att vägra henne ett liv utanför klädsåpet och hemmet. Att de inte låtit henne växa upp på Barntädgården från första början. Nu hade

hon själv gjort samma sak mot hundratals människor. Julia fattade att deras liv där ute självfallet måste vara värre än ett klädsåk med föräldrar som trots allt hade tagit hand om henne. Dumma lilla Julia sade en röst plötsligt i hennes huvud. Du fattar väl att Abiogenesis inte kan ta hand om alla människor där ute? Vår stad skulle kollapsa. Inte hade väl dina föräldrar fått plats med tio barn i det där skåpet heller? Du hade tur Julia, som fick bo här. Du kan ge den turen åt andra barn också. Tänk på alla människor och barn som bor här inne i staden. Julia förstod, hon hade hört allt det där förut. Hon visste att det rösten sade var sant, men hon kände inte barnen i Abiogenesis. Julia hade faktiskt aldrig sett några vanliga invånare sedan hon kommit hit. Soldaterna bodde i sitt eget område och allt arbete de gjort hade varit tillsammans med experter av olika slag. Hon kunde inte hjälpa att flickan i leran för henne alltid skulle vara mer verklig än något barn i Abiogenesis. Julia visste att hon inte längre skulle klara av att titta genom ett sikte och krama en avtryckare. Inte längre klara av att gråta med ett leende. Hon kunde inte göra det rösten krävde av henne. Hennes livs mening var borta och hon var som ett löv för vinden igen. Förlorad.

Julia steg upp på murens krön. Ställde sig med tåspetsarna vid kanten. Svängde blicken nedåt och lät den fästa sig vid marken långt nedanför. Här skulle vinden inte bära henne. Spelade det någon roll? tänkte Julia. Vinden hade ändå inte fört henne någonstans.